

# ЧЕРЕВИКИ



Як же я не люблю, коли очі нашої виховательки звужуються до щілинок, а ніздрі — роздуваються. Це вірна ознака того, що вихователька сердиться. До того ж у такі моменти вона починає важко дихати й червоніє. Вчора так і було. Ще вранці наша вихователька вигляд мала цілком звичайний, та, щойно вона помітила мене в роздягальні за безуспішним взуванням черевиків, усе змінилося.

— Томеку, що там у тебе? — запитала вихователька. — Усі вже вдягнулися і йдуть на майданчик ліпити сніговика.

— Я теж майже готовий. От тільки мені ніяк не вдається взутися, — поскаржився я.

Вихователька присіла поруч і щосили почала тягти за верх мої теплі зимові черевики. Тягла-тягла, аж захекалась, але врешті вигукнула:

— Фух, налізли!

Ніби так, але вигляд це мало якийсь дивний. Я перший здогадався, у чому справа:

— У мене правий черевик на лівій нозі, а лівий — на правій. Страшенно незручно, я навіть пальцями не можу поворушити.

Вихователька подивилася на мої ноги.

— Ну звісно. Зараз перевзуємося. Треба тільки спершу стягти черевики, — зітхнула вона.

Легко сказати. Вихователька знову присіла поруч і спробувала стягти мені з ніг взуття. Вона щосили тягла, а я міцно тримався за лавку. Здавалося, що вихователька от-от геть





повириває мені ноги. Та зрештою вона таки стягла спершу лівий черевик, а потім — правий.

— Фух, вдалося, — сказала захекана вихователька, а я відчув, що знову можу поворушити пальцями й мені ніщо не тисне.

Тоді вихователька двічі переконалася, що правий черевик ми взуваемо на праву ногу, а лівий — на ліву, і знову почала натягувати їх. Я допомагав, як міг, крутив ногами на всі боки, але п'ятки ніяк не просувалися вглиб. Хвилин за десять вихователька глибоко вдихнула ротом повітря і розчервонілася.





— Ну ж бо, Томеку, ну ж бо, — весь час повторювала вона, тягнучи за взуття.

А я щосили пхав ноги, хоча вже відчував, як закочуються шкарпетки. На це теж пішло трохи часу, але зрештою я був взутий. Вихователька піднялася, видихнула з полегшенням і поправила спідницю. Вона хотіла щось сказати, та я її випередив:

— Але це не мої черевики, — зізнався я.

Вихователька на мить завмерла. Вона ніби дивилася на мене, але її очі звузилися до щілинок. Сумніваюся, чи вона взагалі мене бачила. А от її ніздрі роздулися й заокруглилися так, що в кожному з них могло б увлізти по великому каштану. Зрештою вихователька сказала щось, але так тихо, що я не почув, що саме. Вона швидко присіла, схопилася за черевики й щосили потягла. Хоча це вже вдруге їй довелося стягувати взуття, було так само важко, як і вперше. Врешті-решт мої ноги вистрибнули з чобіт, а вихователька ледве не перекинулася догори дригом. Щойно вона підвелася і, захекана, випросталася наді мною, я поквапився все їй пояснити:

— Це не мої черевики, а мого двоюрідного брата, але мама сказала, щоб я в них ходив.

— І в них ти сьогодні прийшов у садок? — уточнила вихователька.